

terne arbejdet sig meget sammen gennem de forløbne Aar, har skaffet sig Voldgiftsretsregler indenfor de forskellige Fag, hvor der er tvungen Voldgift om Forstaaelsen af Overenskomster, saa længe de varer.

Altsaa i en Tarifperiode afgør man sine Uoverensstemmelser angaaende Tariffen ved tvungen Voldgift. Det, der her er Tale om at lave tvungen Voldgift om, er Interessestridigheder. Men det er et meget farligt Eksperiment at ville paanøde Mennesker at skulle finde sig i Afgørelser efter Trediemands Skøn af Ting, der berører deres Livsinteresser. Vil man ind paa det, maa man sandelig gaa videre og ogsaa skabe Nævn, der fastsætter de Smør- og Flåskepriser, Arbejderne skal betale, thi vil man paa den ene Side fastsætte, hvad de har Krav paa, maa man paa den anden Side ogsaa fastsætte, hvad man kan kræve af dem til Gengæld for det, de yder Samfundet derfor. Det vil vise sig, at jo mere man fordyber sig i Spørgsmaalet tvungen Voldgift, des mere slipper det, for det er Kviksand, man kommer ind i. Det eneste Land, man i saa Henseende kan henvise til, er Ny-Zeeland, men Erfaringerne derfra opmuntrer ikke til at gaa i det Fodspor. For øvrigt er Ny-Zeeland en jomfruelig Stat, der ikke kan sammenlignes med vort Land, med dets gamle nedarvede Forhold og Konservatisme, de mange Ting, man ikke har haft at trækkes med paa Ny-Zeeland, de mange Interesser, som ikke kendes der. Paa Ny-Zeeland kunde det lade sig gøre at indføre tvungen Voldgift, men ikke her, uden at man traadte berettigede Interesser fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side alt for nær. Derfor mener jeg, at det Andragende, som Andragendeudvalgets Flertal foreslog at henvise til Indenrigsministeren, ikke skal tages for højtideligt, saa at man skal skynde sig med at skaffe et Forslag om tvungen Voldgift til Veje. Det er en Sag, der er henvist, men det skal ikke være en Sag, som de skiftende Ministre først og fremmest skal kaste sig over.

Vi kan trøstigt lade dette lille Lovforslag blive til Lov i den Skikkelse, det har. Den højtærede Minister antydede ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at han til Trods for, at Parterne ikke havde ønsket at udvide Forligsmandsinstitutionen, vilde være villig til Forhandling derom, men jeg tror ikke, vi skal forlange dette af Ministeren. Jeg tror, at vi som i andre Tilfælde, hvor der foreligger et Kompro-

mis, de paagældende Partier selv har forhandlet om, skal blive staaende ved det. Vi skal ikke komme ind paa en Bessermachen, hvor vi vistnok ikke kan gavne. Det, som hele Institutionen staar og falder med, er naturligvis ikke mindst Personerne. Det skal, som det blev sagt ved Forligsinstitutionens Fremkomst, være en Mand, der befinder sig i en høj social Stilling, men jeg erkender, at det kan blive vanskeligere og vanskeligere at faa uinteresserede Mænd i høje, sociale Stillinger til Forligsmand. Naar man ser Præsidenterne for vore højeste Domstole — specielt Præsidenten for vor højeste Domstol — sidde som Formænd i Pengeinstitutioner, ser, hvorledes Pengeinstitutionerne alle Vegne kappes om og angler efter de socialt ansete Mænd for at figurere med som smukke Skilte paa deres Forretning, synes jeg, Kredsen, indenfor hvilken man kan søge Forligsmanden, bliver mindre og mindre. Det er givet, at naar en Mand i høj social Stilling har ladet sig kapre for Penge til at beklæde en Post indenfor en bygge- eller industriinteresseret Bank eller lignende Institution, ligger hans Interesser paa Forhaand modsat deres, der kræver større Andel i Udbyttet. Kampen er jo den, at Arbejderklassen kræver de sociale Forhold forbedret ved Hjælp af forbedret Arbejds-løn, forhøjet Andel i Udbyttet, og fra den anden Side hævder man det, om jeg saa maa sige, mere antisociale Standpunkt, man vil forbeholde sig det store Udbytte for nogle faa. Dette er Kampen, og i den Kamp kan en socialt anset Mand, der beklæder en Stilling i en Bank ikke være habil som Forligsmand. Han skal være socialt forstaaende, navnlig forstaaende til begge Sider, vide, hvad der rører sig i det Samfund, som har stillet ham paa den høje Stilling, hvor han sidder. Jeg tror, man hidtil har været heldig i Valget af den Mand, der er Forligsmand, og jeg vil kun haabe, at vi i Fremtiden maa kunne være lige saa heldige, saa at det, naar de 4 Aar er gaaede, bliver uforholdent at rette ret meget i denne Lov. Skulde der være noget at rette, maa det være Revisionsbestemmelsen. Denne Bestemmelse vil neppe blive benyttet, men Herregud, den gør ingen Fortræd og kan godt blive staaende. Der vil derfor heller ikke være Anledning til angaaende denne Sag at nedsætte Udvalg, navnlig da det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds, saa vidt jeg forstaa, har samme Opfat-